

ting, som vi før have givet, dem negte vi nu, saa vilde det have været noget Andet; men det er ikke Tilfældet. Det ærede Medlem veed, at der blandt det, vi imorgen komme til at behandle, er Divergenspunkter med Ministeriet, hvor vi have fastholdt vort Standpunkt indtil nu; men det har det ærede Medlem forlangt, at vi skulle gaa fra. Det ærede Medlem vil ligeledes erindre, at det Punkt om Embedsmændenes Lønninger have vi ifjor fra vor Side udtrykkelig og gjentagne Gange fremhævet, at vi til Nød det Mær kunde lade staa; men fra mange Sider i Salen, nærmest fra det ærede Medlems Meningsfællers Side, blev det udtrykkelig sagt, at der helst skulde roffes ved det 3die Behandling. Det ærede Medlem sagde: hvorfor have I da ikke gjort det ifjor? men jeg spørger det ærede Medlem: hvorfor har det ærede Medlem ikke gjort det Mæret iforveien? (Ordføreren: Hvorfor skulde jeg det?). Det ærede Medlem behøver ikke at se saa uskyldig ud, det var den Gang, det ærede Medlem ikke var saa uskyldig, nemlig 1876—77. Jeg har sagt, at Dyrtiden var forbi i 1875, og saa siger det ærede Medlem: Hvorfor tog I da ikke fat ifjor? Jeg siger: Hvorfor tog det ærede Medlem da ikke fat i 1877; jeg hørte ikke en Smule fra det ærede Medlem i 1877, da der ikke var Dyrtid. Jeg tror, at Sagen simpelthen var den, at vi i det Punkt have været meget nænsomme og varsomme, fordi vi ikke vilde tage haardere fat paa Embedsmændene, end det var ligefremt nødvendigt. Derfor var det, at vi vare meget nænsomme, fordi der altid har været Noget ved os af det, som det ærede Medlem omtalte som en vis dansk Godmodighed, der viser sig i, at vi ikke ville roffe ved nogen Ting, før vi ere nøbte dertil. Men vi kunne komme saa langt bort fra Dyrtiden, at det ikke gaar an at vente længere, at vi blive nøbte til at tage fat, og saa kan det ærede Medlem ikke sige, at det er en voldsom Lagen fat, naar vi iaar byde det Samme, som Rigsdagen under den høieste Dyrtid enedes om, at man kunde byde Embedsmændene. Jeg spørger, om det er en voldsom Foranstaltning? Jeg har ikke hørt det betegnet som en voldsom og yderlig Foranstaltning af Andre end den ærede Conseilspræsident og det ærede Medlem. Den ærede Conseilspræsident og det ærede Medlem staa i denne Sag paa lige Standpunkt, og dermed følger jo ogsaa, at det ærede Medlem ikke kan se, at der ikke mere er nogen Dyrtid. — Hvad det ærede Medlem ansøgte om Forhandlingerne ifjor, maa jeg snarere betragte som en Erkjendelse fra det ærede Medlem af, at hans Standpunkt i dette tarvelige, nøgterne, velle Punkt er af den Natur, at det dækkes bedst ved en storpolitisk Historie; men deri vil jeg ikke sige det ærede Medlem. Dette Spørgsmaal har ikke det Mindste med Storpolitiken at gjøre, det er et ganske

simpelt Spørgsmaal, om det overhovedet er billigt og rigtigt at give Embedsmænd paa 4,400 Kr. Dyrtilstillæg, naar der ikke længere er nogen Dyrtid, og det har ikke Noget med Storpolitik at gjøre. Naar det ærede Medlem siger, at det vist ikke kan nytte, at vi sætte det igjennem ved 3die Behandling og ikke ved 2den, saa siger jeg, at det er ganske det Samme, naar vi blot sætte det igjennem. Hovedsagen er kun at sætte det igjennem, og jeg skal tage mig det meget roligt, hvis det ærede Medlem holder sine Embedsmænd til 4,400 Kr. oppe ved 15 pSt. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem gjør det, og at han, naar han er enig med det ærede Medlem for Præsids Amtis 1ste Valgkreds (Scavenius), og Finansministeren, saa kan faae det sat igjennem. Jeg tænker, at han kan det, og hvis han gjør det, siger jeg, at jeg ikke har Noget imod det, naar blot det endelige Resultat ikke bliver, at vi faae dette som Udbytte af denne Forhandling med Regjeringen — vi vide, hvordan Regjeringen er, hvad Grund den staaer paa, hvorledes vi ere stillede og hvad vi kunne vente — at Folkethinget har ladet sig tvinge til, paa en Tid, hvor der ingen Dyrtid var, at give Embedsmænd med indtil 4,400 Kr. Dyrtilstillæg.

Ordføreren (Berg): Blandt flere Urigtigheder ansøgte det ærede Medlem for Veile (Th. Nielsen) ogsaa den, at Ordføreren havde talt mod Tilskud til de tekniske Skoler. Det er den Maade, man forklarer Sandheden paa. Jeg har anbefalet 15,000 Kr. som Tillæg til de tekniske Skoler, og de bleve vebtagne (Th. Nielsen: Men ikke til Kjøbenhavn!); men de 5,000 Kr., som de Herrer absolut vilde give af Statskassen for at kunne give 20,000 Kr., vilde jeg have, at Kjøbenhavns Kommune skulde give, da vi gavede 15,000 Kr. iforveien. Det er Forfjellen. Saaledes læser det ærede Medlem sin Historie og Theaterhistorien, at han faar det ud, at Ordføreren har misrekommenderet Tilskudet til de tekniske Skoler, naar Forfjellen mellem ham og mig kun er den, at jeg vilde have, at Kjøbenhavns Kommune skulde yde det Samme som Staten, og det vilde det ærede Medlem ikke (Th. Nielsen: Har den Midler dertil?). Nei, det ærede Medlem har ingen Midler. Det ærede Medlems Historie om, at jeg i 1871, hvor jeg stod i Mindretal, har gjort Noget med Hensyn til Theatret og ført det igjennem i Folkethinget, er en ren Misforstaaelse; men hvad har det ærede Medlem og hvad have ærede Medlemmer gjort ved deres Theatervæsen? Jeg var med som Theaterkommissionsmedlem til at indstille 100,000 Rbl. som Laan eller Gave til Theatret; men de ærede Herrer have ved deres Ledelse af Theatersagen ført det saaledes igjennem, at Statskassen har betalt over en Million. Th. Nielsen: Vi have stemt imod det!). Sa, men ved at stemme imod Forslag, der ere fornuftige, kommer man ofte til at tage